

forstod, at vi ikke kunde opgive det, som en Gang var vedtaget. Jeg siger, at jeg anerkender dette, at det altsaa ikke er det radikale Venstres Bidrag til Løsningen af den finansielle Knude, at det denne Gang møder med en Anvisning paa, hvad det vil gøre, naar og hvis det en Gang faar Flertallet her i Landet. Jeg anerkender det, og jeg mener, at denne Anerkendelse fra vor Side passende kan suppleres med, at vi sige, at vi selvfølgelig ikke vente eller forlange af det radikale Venstre, at det skal opgive sin Kamp i Befolkningen for at vinde Flertal for de Anskuelse, det har paa Forsvarsvæsenets Omraade, og ej heller for de Særmeninger, det maatte have udenfor dette Omraade. Men jeg sætter Fingeren paa det, at hvad der end kan skille os ad, og hvad vi end kunne være uenige om, synes vi nu at være naaede saa vidt, at det radikale Venstre og det Parti, jeg tilhører, se saaledes paa Sagerne, at vi ikke i dette Øjeblik ville undersøge Aarsagerne til den foreliggende finansielle Situation, men at vi ville søge at finde Midlerne til at afhjælpe den finansielle Misere.

Men jeg maa saa gøre den Bemærkning til den ærede Ordfører for det radikale Venstre, at det forekommer mig, at der i hans Foredrag var Modsætninger, at han ligesom kom til at slaa Benene væk, ikke blot under sit eget tidligere Standpunkt, men tillige under det Standpunkt, som han udviklede i Begyndelsen af sin Tale. Det har jo altid været Fordringen fra det radikale Venstres Side, at den højtærede Finansminister skulde møde med en samlet Finansplan, og det ærede Medlem fra Kalundborg gjorde nu ogsaa den Indvending mod den foreliggende Finansplan, at der savnedes et Led, nemlig Ledet om Grundbeskatningen. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette store Spørgsmaal her; det er jo en Sag, som har været debatteret og forhandlet nede i vort Naboland mod Syd, hvor der for nylig er vedtaget en Lov om Statsgrundværdibeskatning, en Lov, som traadte i Kraft den 1. April i Aar, altsaa en Lov, hvis Resultater endnu ikke kunne overses. Efter de Resultater man dernede har opnaaet for Byernes Vedkommende med Hensyn til den kommunale Beskatning, skønner jeg ikke, at man har Grund til at vente sig store Resultater i finansiell Henseende; det maa imidlertid staa ved sit Værd. Men det ærede Medlem mener altsaa, at den Finansplan, som den højtærede Finansminister har forelagt, ikke er fyldestgørende,

ikke er omfattende nok, og dog sluttede det ærede Medlem med at sige, at han overhovedet slet ikke vilde være med til at gennemføre nogen som helst Finansplan. Det ærede Medlems Tale mundede ud i, at vi ikke skulde træffe nogen endelig Foranstaltning, men at vi skulde nøjes med rent midlertidige Foranstaltninger, og mellem disse to Standpunkter: Kravet om en samlet og endnu videregaaende Finansplan end den, den højtærede Finansminister har opstillet, og saa denne Slutning, som det ærede Medlem kom til, er der jo en uforligelig Modsætning.

Vender jeg mig til de to Repræsentanter eller Ordførere for de to Højregrupper, skønner jeg ikke rettere, end at deres Udtalelser hovedsagelig maa opfattes som velvillige. Der var i alt Fald det i Udtalelserne fra begge de Herrer, at de erkendte, at naar vi skulle løse denne store og vanskelige Opgave, maa vi gaa til at forøge Indtægterne baade paa den direkte og den indirekte Beskatnings Omraader. Ser jeg nu paa selve Forslagene, som de ligge for, vil jeg sige, at det jo alle Dage har været Hovedlinien i Venstres Skattepolitik, at Venstre altid har krævet, at hvad der kommer ind under Begrebet Livsformødenheder, alt, hvad der i egentligste Forstand kan siges at være Livsformødenheder, skulde være toldfrit, afgiftsfrit, eller saa vidt muligt afgiftsfrit. Venstre har i den Henseende ført sin Krig igennem, og det blev ogsaa erkendt af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) i Gaar. Jeg synes, at der i hans Udtalelser laa noget af en Beklagelse af, at Venstre havde sejret paa dette Omraade, men han erkendte, at Sejren var der; den er gennemført ved Toldloven, som blev vedtagen i 1908. Men Venstre har ogsaa haft et andet Krav; Venstre har gennem mange Aar kæmpet for, at en Del af Statens Formødenheder skulde dækkes gennem en Formue- og Indtægtskat. Vi ere nu paa dette Omraade naaede saa vidt, at vi i Øjeblikket have Indtægter gennem Formue- og Indtægtsbeskatningen til et Beløb af mellem 13 og 14 Mill. Kr., og dersom det her foreliggende Forslag ogsaa vedtages, ville vi være naaede op til gennem Formue- og Indtægtsbeskatningen at tage et Beløb til Fordel for Statskassen paa ikke mindre end 18 Mill. Kr. Man maa erindre, at denne betydelige Omlægning er foregaaet indenfor et Tidsrum af 8 Aar. Jeg synes saaledes, at man med god Grund kan sige, at de to store Hovedkrav, som Venstre har haft paa Skatte-